

Sygn. akt II PK 142/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w L. w likwidacji
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 28 lutego 2013 r. Zarzucono naruszenie: 1) „art. 353 § 1 k.c. w związku z art. 353¹ k.c. w związku z art. 471 k.c. w związku z art. 9 § 1 k.p. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 30 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 2 pkt 1 w związku z art. 3 pkt 2 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy w związku z art. 3 ust. 2 w związku z § 5 porozumienia w sprawie zwolnień grupowych z 19 sierpnia 2011 r. zawartego przez Zakład Opieki Zdrowotnej w L. przez przyjęcie, iż strona pozwana nie była zobowiązana rozwiązać stosunku pracy z powódką, pomimo jej zgłoszenia się do dobrowolnego zwolnienia, a zawarte przez stronę pozwaną porozumienie jednoznacznie wskazuje, iż „zwolnienie takie nastąpi”, bez wskazywania jakichkolwiek wyjątków od tego, a zatem zgodnie

z wykładnią językową, która powinna stanowić podstawową zasadę wykładni – pracodawca – w sytuacji złożenia przez pracownika oświadczenia woli o zamiarze odejścia – jest zobowiązany do rozwiązywania stosunku pracy”, 2) art. 18^{3a} § 1 k.p. w związku z art. 18^{3d} k.p. „przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe niezastosowanie, albowiem dyskryminacja dotyczy także okoliczności rozwiązania stosunku pracy, a z innymi pracownikami, którzy byli pracownikami wieloletnimi i na stanowiskach potrzebnych rozwiązywano stosunek pracy na zasadach określonych w art. 3 ust. 2 w związku z § 5 porozumienia w sprawie zwolnień grupowych z 19 sierpnia 2011 r. zawartego przez Zakład Opieki Zdrowotnej w L. i zatrudniano na ich miejsce nowych pracowników”.

Wniesiono o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ w sprawie występują zagadnienia prawne, „których rozstrzygnięcie ma znaczenie ogólne”; „1) czy w sytuacji, gdy u pracodawcy obowiązuje porozumienie wydane na podstawie przepisu art. 3 pkt 2 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy, w którym to postanowieniu przewidziano, że w przypadku dobrowolnego zgłoszenia się do zwolnienia przez pracownika z grupy objętej zwolnieniem grupowym, zwolnienie takiej osoby nastąpi na zasadach określonych w tym porozumieniu, bez zastosowania kryteriów doboru pracowników do zwolnienia - to czy w przypadku zgłoszenia się takiego pracownika do zwolnienia, czy po stronie pracodawcy powstaje zobowiązanie do rozwiązania stosunku pracy, czy do rozwiązywania stosunku pracy wymagana jest zgoda pracodawcy, czy została ona już wyrażona wcześniej przy formułowaniu treści porozumienia, czy treść porozumienia w zakresie możliwości dobrowolnego odejścia stanowi ofertę dla pracownika, którą pracodawca jest związany? czy brak rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę w takiej sytuacji jest niewykonaniem zobowiązania i czy stanowi podstawę do dochodzenia odszkodowania?, 2) czy za przyczynę dyskryminacji, o której mowa w przepisie art. art. 18^{3a} § 1 k.p. należy uznać odmowę zwolnienia pracownika z uwagi na to, że pracodawca ceni tego pracownika, mimo tego że w zakładzie pracy mają nastąpić zwolnienia grupowe, a pracownik ten chce skorzystać z możliwości dobrowolnego odejścia z pracy, którą pracodawca stworzył w porozumieniu zawartym w oparciu o ustawę o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn

niedotyczących pracowników, a pracownik zgłaszający chęć odejścia z pracy znajduje się w grupie pracowników do zwolnienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22). Dotyczy to w szczególności sformułowanych rzekomych zagadnień prawnych.

Kwestia wskazana w skardze jako zagadnienie prawne nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz zmierza do wyjaśnienia skonkretyzowanego i zindywidualizowanego problemu, istotnego jedynie dla skarżącej. Istotne zagadnienie prawne musi mieć generalny i abstrakcyjny, ale zarazem realny (rzeczywisty) charakter; nie może więc być doniosłe jedynie dla zindywidualizowanej i skonkretyzowanej sytuacji występującej w sprawie objętej skargą kasacyjną (zob. np. postanowienie SN z dnia 16 września 2002 r., I PKN 691/01, niepubl.; postanowienie SN z dnia 20 listopada 2003 r., I PK 436/03, niepubl.; postanowienie SN z dnia 18 marca 2004 r., I PK 625/03, niepubl.). Ponadto, można przypomnieć, że w postanowieniu z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451, Sąd Najwyższy wskazał, że ograniczenie się do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeśli przedstawione

zostało bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których wynika.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

aw